

Erezia imposturii

Costel Zăgan

Tragedia noastră cotidiană am ajuns niște împiedicați
moral vorbind De trăit probabil vor trăi așa urmașii ur
mașilor noștri Noi grăbiți din fire suntem doar niște îm
piedicați în propriile noastre idealuri Elanul nostru soci
al cultural sentimental ne împiedică să-l traducem în fapte
în practică socială cotidiană Gândim bine dar simțim prost
realitatea sau visul Între cuvinte gânduri și fapte s-au inter
pus niște ecrane psihologice Suntem o generație de deziluzi
onați de gradul trei Una vorbim alta gândim și cu totul altce
va înfăptuim Suntem sfâșiați nu doar social ci și psihic sufle
tește Se bucură de aceasta nu doar neprietenii ci și prințul de
culoare al acestei lumi Credința ne-a rămas undeva în urmă
Și nu mai avem timp s-o așteptăm E grav Aveam suflet pentru
că aveam timp Și nu invers vai din păcate Ne-am îngrijorat din
cauza timpului Și-am uitat totul Ne-am bucurat de Declinul Apu
sului Și n-am simțit propria noastră prăbușire socială și interioară
Nu mai există niciun fel de coeziune
Nu mai credem nici în propriile noastre forțe sau slăbiciuni
Nu ne mai iubim aproapele și nici pe noi înșine
Iubirea a dispărut dar nu ura indiferența i-a luat locul
Asistăm la moartea aproapelui nostru îmbălsămați în gerul indife
renței absolute Nu ne mai impresionează nimic Nici măcar cinismul
celorlalți sau al nostru Trăim ca niște cadavre ambulante Comunicăm
cu ceilalți doar prin simțuri și cinism Trăim în concubinaj cu
propriile noastre neveste Fericirea o abordăm ca pe un lucru furat
Ne e frică pur și simplu să fim fericiți sau triști
Am tras o fugă până-n Occident și nu ne-a plăcut
Nici Orientul nu-i mai breaz
Suntem răstigniți între cele patru puncte cardinale ale nehotărârii noastre
Ne uităm la proprii noștri copii ca la niște străini
Privim soarele și ne întunecăm
Nu suntem bineveniți nici în paradis nici în infern
Purgatoriul nostru e fără capăt și din fericire fără coadă Deziluzia e folosită
ca armă de nimicire în masă Suntem încurajați să ne deziluzionăm unii pe alții
Și ne descurcăm de minune Ne privim în oglindă și nu vedem pe nimeni Între noi
și imaginea noastră s-a căscat o prăpastie Un gol istoric Cineva vrea să ne fure
destinul Propriul nostru mormânt va fi ocupat de-un intrus
Doamne iartă-l și ajută-l

Costel Zăgan, EREZII DE-O CLIPĂ II